

TEXT DE TERCER

Només dos testimonis podrien haver descrit l'escena amb detall, des de dalt, a una distància prudent i fora de la vista, entre roques i matolls: el Rosendo i el seu fillol orfe, Adrián, al qual havia fet callar tapant-li la boca amb la mà, fins que dels trets ja no en quedava ni el ressò multiplicat per les muntanyes i el soroll havia estat substituït, primer per l'esllavissada artificial de les pedres més gruixudes i fàcils de bellugar a la tartera sobre les tombes improvisades i, finalment, per la retirada del camió amb el ronc arrítmic del motor.

Cap membre de l'escamot de la mort no havia de saber res d'aquella doble presència, que si se n'haguessin adonat, els morts i soterrats haurien estat dos més.

Va quedar tan sols el silenci gairebé total, tret de la lleu remor de fulles al pas d'un vent suau. Tampoc no el va acabar de trencar l'encreuament de mirades entre l'home i el nen camuflats, d'odi en el primer, de por i llàgrimes en el minut.

L'adult, abans d'encaminar els passos a l'amagatall de la muntanya, va fer jurar al petit que mai, en cap cas, ni a ningú, diria el que havia vist.